

*

ΑΒΡΑΑΜ

- B: 16 Πόνος παιδιοῦ, πόνος γυνῆς μὲ πολεμοῦν ὄμαδι,
τῆ Σάρρας θλίψη, δάκρυα μὲ βάνουν εἰς τὸν Ἄδη.
Ἄς πάγω μέσα νὰ τὴ βρῶ, νὰ τὴν παρηγορήσω,
νὰ σιγανέψει τσὶ φωνές, κι ὥρᾳ ἔναι νὰ κινήσω.

*

ΣΑΡΡΑ

- 325 Δὲν ἔχω πλιό μου νάκαρα, ἡ δύναμή μου ἐχάθη·
ἐτοῦτα φέρνουν οἱ καημοί, τῷ σωθικῷ τὰ πάθη.
Δὲν ἔχω πόδια νὰ σταθῶ, ζαλίζομαι νὰ πέσω,
δὲν ἔχω νοῦ νὰ δέομαι καὶ νὰ παρακαλέσω.

ΑΒΡΑΑΜ

- 330 Ἥγαπημένη μου γυνή, μὴν κάνεις σὰν κοπέλι·
τοῦτο ποῦ θεὸς νὰ πάθομε Ἀφέντης μας τὸ θέλει.
Σίμωσε, κάτσε μετὰ μέ, μὴν κλαίγεις, μὴ θρηναῖσαι,
μὲ κλάηματα καὶ μὲ δαρμούς, καημένη, δὲ φελαῖσαι.
Τὸ τέκνον ὅπου ἐκάμαμε δὲν εἶν' δική μας χάρη·
ὁ Πλάστης μᾶς τὸ ἔχρισε, τώρα θεὸς νὰ τὸ πάρει.
335 Τί θέλεις, ὦ βαριόμοιρη, νὰ κλαίγεις, νὰ θρηναῖσαι,
καὶ τυραννᾷς με, τὸ φτωχό, κι ἐσὺ μηδὲ φελαῖσαι;
Δὲν εἶν' καιρὸς γιὰ κλάηματα, Σάρρα μου, θυγατέρα,
εἶναι καιρὸς παρηγοριᾶς, ἀπομονῆς ἡμέρα.

ΣΑΡΡΑ

- 340 Ἰντα μυστήριον φρικτό, ἴντα καημὸς καὶ πάθος,
ὄντα μοῦ ποῦσι, τέκνο μου, τὸ πὼς ἐγίνης ἄθος!

Ἵοφου, μὲ ποιὰν ἀποκοτιὰ νὰ δυναστεῖς νὰ σφάξεις

τέτοιο κορμί άκριμάτιστο και να μηδέν τρομάξεις;
Θέλεις το να σκοτεινιαστοῦ τὰ μάτια σου, τὸ φῶς σου,
και να νεκρώσει τὸ παιδί, να ξεψυχήσει ὀμπρός σου;

B: 17

- 345 Μὲ ποιᾶς καρδιάς ἀπομονή ν' ἀκούσεις τὴ φωνή του,
ὄντα ταραῖξει ὡσὰν ἄρνι ὀμπρός σου τὸ κορμί του;
Ὅφου, παιδί τσ' ἀπακοῆς, ποῦ μέλλεις να στρατέψεις,
᾿ς ποιὸν τόπο σ' ἐκαλέσασι να πᾶς να ταξιδέψεις;
Κι ὡς πότε να σὲ καρτερεῖ ὁ κύρης κι ἡ μητέρα,
350 ποιὰν ἐβδομάδα, ποιὸν καιρό, ποιὸ μήνα, ποιὰν ἡμέρα;
Ὅφου, τὰ φύλλα τσῆ καρδιάς και πῶς να μὴν τρομάσσω,
ὄνταν εἰς ἄλλουνοῦ παιδί ἀκούσω τ' ὄνομά σου;
Τέκνο μου, πῶς να δυναστῶ τὴν ἀποχώρισή σου,
πῶς να γρικήσω ἄλλοῦ φωνή κι ὄχι τὴν ἐδική σου;
355 Τέκνο μου, και γιατί ἔθελες να λείψεις ἀπὸ μένα;
Ἐγίνης τόσα φρόνιμο παρὰ παιδί κιανένα!
Τάσσω μου, ὑγιέ μου, τὸν καιρὸ ποῦ θέλω ἀκόμη ζήσει,
να μὴν ἀφήσω κοπελιοῦ γλώσσα να μοῦ μιλήσει,
και να θωροῦ τὰ μάτια μου πάντα στσῆ γῆς τὸν πάτο
360 και να θυμοῦμαι πάντοτε τὸ σημερινὸ μαντᾶτο.

ΑΒΡΑΑΜ

- M: 217ν Σάρρα, μὴ δίδεις πλιὰ καημὸ και πάθος τσῆ καρδιάς μου
και κάμεις με ἀνυπόληφτο δοῦλο στὰ γερατειά μου.
Μὴ μοῦ δειλιάς τὴν ὄρεξη, να μὴ γιαγείρω ὀπίσω,
πιάσω μαχαίρι και σφαγῶ και κακοθανατίσω.
365 Τὸ λογισμὸ συνήφερε, τὰ σφάλματά σου φτιάσε,
και δὲν ἀρέσου τοῦ Θεοῦ ἔτοῦτα τὰ δηγᾶσαι.
Και τίνος ἀντιστένεσαι, κλαίγεις και δὲν ἀρνεύγεις
και τοῦ Θεοῦ τοὺς ὀρισμοὺς κάθεσαι και γυρεύγεις;
Τὸ τέκνο μας, ἡ σάρκα μας, ἐμεῖς και τὰ καλά μας,

370 ὅλα ἔν' τοῦ πλάστη πελελή, δὲν εἶναι ἐμᾶς δικά μας.
B: 18 Ποῦρι νὰ πέψει ἡ χάρη του, σὰν πάει στὸ πρόσωπό του
τούτη ἡ θυσία ποὺ μελετῶ, νὰ πάψει τὸ θυμό του.
Δὲ θέλω πλιὸ νὰ καρτερῶ, δὲ θέλω ν' ἀνιμένω,
πά νὰ ξυπνήσω τὸ παιδί, νὰ σηκωθεῖ, νὰ πηαίνω.

*

ΣΑΡΡΑ

375 Ἐννιά μῆνες σ' ἐβάσταξα, τέκνο μου, κανακάρη,
ἔς τοῦτο τὸ κακορίζικο καὶ σκοτεινὸ κουφάρι.
Τρεῖς χρόνους, γιέ μου, σοῦ ἴδιδα τὸ γάλα τῶ βυζῶ μου,
κι ἐσύ ἔσυνε τὰ μάτια μου κι ἐσύ ἔσυνε τὸ φῶς μου.
Ἐθῶρου κι ἐμεγάλωνες ὡσὰ δεντροῦ κλωνάρι
380 κι ἐπλήθαινες στὲς ἀρετὲς, στὴ γνώση καὶ στὴ χάρη.
Καὶ τώρα, πέ μου, ποιά χαρὰ βούλεσαι νὰ μοῦ δώσεις;
Ὡσὰ βροντή, σὰν ἀστραπὴ θεὲ νὰ χαθεῖς, νὰ λιώσεις.
Κι ἐγὼ πῶς εἶναι μπορετὸ δίχως σου πλιὸ νὰ ζήσω;
Ποιὸ θάρρος ἔχω, ποιά δροσά, στὰ γέρα μου τὰ ὀπίσω;
385 Πόση χαρὰ τ' ἀντρόγυνον ἐπήραμεν ἀντάμι,
ὄντα μᾶς εἶπεν ὁ Θεὸς τὸ πῶς σὲ θέλω κάμει!
Καημένο σπιτί τοῦ Ἀβραάμ, πόσες χαρὲς ἐξώθης,
παιδάκι μου, ὄντα σ' ἔκαμα στὴ γῆ κι ἐφανερώθης!
Πῶς ἐγυρίσαν οἱ χαρὲς σὲ θλίψη ἔς μιὰν ἡμέρα,
390 πῶς ἐσκορπίσα σὰν καπνὸς, σὰ νέφη στὸν ἀέρα!

ΑΒΡΑΑΜ

Μὴν τὰ λογιάζομεν αὐτά, μέλλει του ν' ἀποθάνει,
οὐδ' ὄφελος μηδὲ καλὸ τὸ κλάημα σου τοῦ κάνει.
Μόνο βαραίνεις τὸ Θεὸ καὶ χάρη δὲ μᾶς ἔχει
εἰς τὴ θυσία τὴν κάνομε, γιὰτι ὅλα τὰ κατέχει.
395 Ζύγωξε τσ' ἀναστεναγμούς, ζύγωξε καὶ τὴν πρίκα,
καὶ τὸ Θεὸ φκαρίστησε εἰς ὅ,τι μᾶς εὐρήκα.

ΣΑΡΡΑ

B: 19 Ἄγομε, νοικοκύρη μου, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τὸ θέλει·
ἄμε καὶ νὰ ᾿ναι ἡ στράτα σας γάλα, δροσὲς καὶ μέλι·
ἄμε ποὺ νὰ σ' ἀφουκραστεῖ ὁ Θεός, νὰ σ' ἀπακούσει,
400 γλυκιὰ φωνὴ εἰς τὸ βουνὶ σήμερο νὰ σοῦ ποῦσι·
κι ἄς τάξω, δὲν τὸ ᾿γέννησα, μηδ' εἰδέ ᾿δα το ποτέ μου,
μὰ ἓνα κερὶν ἀφτούμενον ἐκράτου κι ἥσθησέ μου.

Wim F. Bakker & Arnold F. van Gemert (επιμ.), *Ἡ Θυσία του Αβραάμ*, κριτική έκδοση,
Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, Ηράκλειο 1996.